

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **ADMIRAL GLOBAL BETTING a. s.**, se sídlem Komořany 146, zastoupena Mgr. Hanou Zahálkovou, advokátkou se sídlem Příkop 4, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o žalobě proti „rozhodnutí" žalovaného ze dne 18. 10. 2010, sp. zn. ZN/6004/VVŽÚ/10, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 1. 2011, čj. 57 A 125/2010 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobkyně je provozovatelkou centrálního videoloterijního systému. Některé z koncových terminálů tohoto systému jsou umístěny na území města Domažlice. S účinností od 16. 6. 2010 jsou obce oprávněny stanovit obecně závaznou vyhláškou místní poplatek dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

[2] Město Domažlice zavedlo místní poplatek z jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí vyhláškou č. 1/2010 ze dne 30. 6. 2010 (dostupná na http://www.domazlice.info/samosprava/vyhlasky-a-narizeni-mesta/neplatne/vyhlaska-1-2010.html). Dle čl. 11 této vyhlášky jsou poplatníci povinni do 15 dnů od nabytí její účinnosti ohlásit městskému úřadu provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného před účinností této vyhlášky.

[3] Žalobkyně tvrdí, že dne 16. 7. 2010 požádala dle § 14 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, Městský úřad Domažlice (dále jen „správce daně“) o prodloužení lhůty pro splnění ohlašovací a poplatkové povinnosti. Dne 19. 8. 2010 sdělila žalobkyně správci daně údaje o typu a počtu technických herních zařízení, jejichž provoz na území města Domažlice povolilo Ministerstvo financí. Současně měla žalobkyně správci daně sdělit, že v oznámení uvedená herní zařízení nepodléhají místnímu poplatku. Pro případ, že by měl správce daně odlišný názor, požádala ho žalobkyně o vystavení a řádné doručení platebního výměru.

[4] Dne 17. 9. 2010 podala žalobkyně odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí, které „vzniklo“ konkludentním vyměřením místního poplatku dle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Žalovaný na toto podání žalobkyně reagoval přípisem, který je blíže identifikován v záhlaví rozsudku. Uvedl v něm, že je povinností poplatníka vypočítat si výši poplatku a zaplatit ho v termínu splatnosti určeném obcí. Teprve v případě nesplnění této povinnosti ze strany poplatníka vydává obecní úřad platební výměr. V dané věci tedy nedošlo ze strany správce daně k vydání konkludentního platebního výměru. Z toho důvodu nelze podání žalobkyně považovat za odvolání, neboť ve věci nebylo ani nemělo být vydáno žádné rozhodnutí. Žalovaný proto podání posoudil jako stížnost na nečinnost správce daně, kterou ovšem shledal nedůvodnou.

[5] Žalobkyně napadla přípis žalovaného žalobou, v níž předestřela rozsáhlou meritorní argumentaci proti uložení povinnosti platit místní poplatek. Krajský soud žalobu odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. Podmínkou řízení o žalobě je, že napadený úkon správního orgánu naplňuje materiální znaky rozhodnutí definované v § 65 odst. 1 s. ř. s. Z obsahu napadeného přípisu žalovaného ovšem nevyplývá, že by se tento úkon jakkoliv dotkl právní sféry žalobkyně. *De facto* se jedná jen o prosté sdělení, že podání žalobkyně nelze považovat za odvolání. Institut konkludentního vyměření daně, upravený v § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, nelze na danou věc použít, neboť zákon o místních poplatcích upravuje zvláštní postup vyměření poplatku. Povinnost platit poplatek vzniká přímo ze zákona, platební výměr se vydává jen tehdy, není-li poplatek uhrazen včas a ve správné výši.

II.
Argumenty obsažené v kasační stížnosti

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti usnesení krajského soudu včasnou kasační stížnost. Stěžovatelka namítá, že usnesení krajského soudu je stiženo vadou a v důsledku toho je nepřezkoumatelné. Krajský soud si měl nejprve ujasnit, čeho se vůbec stěžovatelka žalobou domáhala. Pokud dospěl soud k závěru, že nelze proti tomuto zásahu

brojit žalobou dle § 65 s. ř. s., byl povinen posoudit návrh stěžovatelky jako žalobu dle § 82 s. ř. s. (viz rozsudek NSS čj. 6 Aps 2/2005 – 60 a rozsudek ve věci sp. zn. 7 Afs 100/2004 nebo sp. zn. 7 Afs 84/2004). Stěžovatelka spatřuje zkrácení na svých právech v povinnosti hradit místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí za zdaňovací období počínaje dnem 17. 7. 2010. Místní poplatek byl stanoven obecně závaznou vyhláškou města Domažlice, přitom zákon ani jiný obecně závazný právní předpis stěžovatelce neukládá povinnost poplatek hradit. Úkolem krajského soudu proto dle stěžovatelky bylo posoudit, zda interpretace a aplikace zákonných ustanovení nevybočuje z mezí ochrany vlastnického práva, byť se bezesporu co do formálních kritérií pohybuje v mezích zákona. Je-li soudní přezkum vyloučen, i když se jedná o zásah do základních práv a svobod (ochrana vlastnictví), je na místě umožnit stěžovatelce soudní přezkum s odkazem na čl. 36 odst. 2 Listiny.

[7] Stěžovatelka tvrdí, že nemůže být nucena k porušování povinnosti platit místní poplatek, jen aby správce daně vydal platební výměr, a stěžovatelka tak docílila soudního přezkumu. Je-li možné dosáhnout soudního přezkumu v případě vydání platebního výměru (viz rozsudek čj. 9 Afs 15/2007 – 56), musí to být možné i v případě nevydání výměru na místní poplatek.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby lze napadnout jen z důvodu nezákonnosti tohoto rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., viz např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, všechna zde cit. rozhodnutí jsou přístupná na www.nssoud.cz]. Pod tento důvod spadá případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 – 98) nebo kdy soud chybně posoudil právní otázku, zda je dán důvod pro odmítnutí žaloby (viz rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2005, čj. 6 As 4/2004 – 53).

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou vadou řízení před krajským soudem (**III.A.**) a poté správností posouzení právní otázky, zda je přípis žalovaného rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (**III.B.**).

III.A.
Vada řízení před krajským soudem

[12] Stěžovatelka namítá, že si měl krajský soud nejprve ujasnit, zda je její návrh žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s., nebo žalobou proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud se k otázce podřazení návrhu na zahájení řízení pod konkrétní typ řízení dle soudního řádu správního vyjádřil např. v rozsudku ze dne

19. 10. 2006, čj. 6 Aps 2/2005 – 60 ve věci *ZETEN, spol. s r. o.* Uvedl v něm, že soud je po zahájení řízení povinen dle obsahu žalobního návrhu určit, jakému typu ochrany tvrzení žalobce odpovídá. Není přitom vázán tím, jak žalobce svůj návrh označil. V rozsudku ze dne 9. 7. 2009, čj. 7 Aps 2/2009 – 197 ve věci *Letiště Praha, a. s.*, Nejvyšší správní soud doplnil, že pro určení žalobního typu je třeba návrh posuzovat podle jeho obsahu, přičemž pro soud je závazný jeho petit. Obdobný závěr učinil již dříve v rozsudku ze dne 24. 6. 2004, čj. 2 Ans 1/2004 – 64, v němž upřesnil, že *„soud rozhoduje o návrhu, jaký žalobce učiní, a ten je dán petitem a jemu odpovídající věcnou argumentací*".

[14] Pokud by byl mezi obsahem žaloby a navrženým petitem rozpor, popř. byl rozporný samotný petit, bylo by třeba takovou vadu nejprve odstranit postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. Není-li postaveno najisto, čeho se žalobce žalobou domáhá, a soud přesto ve věci rozhodne, zatíží tím své řízení vadou, která může mít vliv na zákonnost rozhodnutí (viz rozsudek ve věci *Letiště Praha, a. s.*, shodně rozsudek ze dne 6. 3. 2008, čj. 7 Aps 2/2007 – 53 ve věci *Olomoucký kraj*, dále též stěžovatelkou citované rozsudky ze dne 20. 4. 2005, čj. 7 Afs 84/2004 – 84 a čj. 7 Afs 100/2004 – 90).

[15] Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu ověřil, že návrh stěžovatelky je označen jako *„žaloba podle ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní (...), na zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18. 10. 2010, sp. zn. ZN/6004/VVŽÚ/10 o vyřízení odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí za zdaňovací období začínající dnem 17. 7. 2010, který byl stanoven dle obecně závazné vyhlášky města Domažlice č. 1/2010."*

[16] Stěžovatelka zformulovala následující petit: *„Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18. 10. 2010, sp. zn. ZN/6004/VVŽÚ/10 o vyřízení odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí za zdaňovací období začínající dnem 17. 7. 2010, který byl stanoven dle obecně závazné vyhlášky města Domažlice č. 1/2010 se zrušuje a věc se vrací správnímu orgánu k dalšímu řízení."* Petit je uvozen větou: „(...) *společnost je přesvědčena, že rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 a § 65 odst. 1 s. ř. s.* (...)".

[17] Z označení návrhu datovaného dnem 17. 12. 2010, stejně jako jeho petitu jednoznačně plyne, že se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2010, sp. zn. ZN/6004/VVŽÚ/10, které považovala za vyřízení odvolání proti konkludentnímu platebnímu výměru.

[18] V žalobě stěžovatelka uvedla několik žalobních bodů, které podrobně odůvodnila. V prvé řadě se domnívá, že § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích nevylučuje aplikaci § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. V návaznosti na tento právní názor, který podepřela citací částí několika soudních rozhodnutí, dospívá k závěru, že místní poplatek jí byl vyměřen konkludentně, a proto byla oprávněna napadnout tento konkludentní platební výměr odvoláním. Stěžovatelka v žalobě dále rozsáhle argumentuje, proč byl dle jejího názoru vyměřen místní poplatek nezákonně a protiústavně. Novela zákona o místních poplatcích, která obcím umožnila stanovit místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, byla přijata v rozporu s normami upravujícími legislativní proces. Příslušné ustanovení bylo do novely včleněno jako

tzv. přílepek v průběhu projednávání návrhu novely v Senátu. Místní poplatek měl být nesprávně vyměřen z důvodu chybné interpretace pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“. Dle stěžovatelky jím nelze rozumět jednotlivé koncové videoloterijní terminály, nýbrž centrální loterijní systém jako takový. Stěžovatelka dále namítala, že obecně závazná vyhláška města Domažlice byla vydána v rozporu s judikaturou, neboť neplní svoji základní funkci, jíž je provedení (konkretizace) ustanovení zákona. Předmětná vyhláška totiž pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“, který je užitý v zákoně, nezpřesnila, nekonkretizovala. Při výkladu tohoto neurčitého, nesrozumitelného pojmu je třeba volit takový výklad, který je ve prospěch poplatníka (*in dubio mitius*). Metodický pokyn, který v této věci vydalo ministerstvo, není pro orgány obce závazný.

[19] Z obsahu žaloby dle Nejvyššího správního soudu plyne, že se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí (přípisu) žalovaného, které považuje za vyřízení odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku. Z označení návrhu stěžovatelky, jeho obsahu i petitu jednoznačně, bez jakýchkoliv rozporů plyne, že se stěžovatelka domáhala soudní ochrany s cílem dosáhnout zrušení rozhodnutí (přípisu) žalovaného a jemu předcházejícího konkludentního vyměření místního poplatku fiktivním rozhodnutím dle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků.

[20] Stěžovatelka má nepochybně pravdu v tom, že podstatou žaloby byl nesouhlas s povinností platit místní poplatek za tzv. jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí. Ostatně stěžovatelka v žalobě uvedla řadu argumentů, pro něž se domnívá, že neexistuje hmotněprávní povinnost hradit místní poplatek, resp. že zákon a obecně závazná vyhláška města Domažlice, na jejichž základě měla tato povinnost vzniknout, byly přijaty procesně vadným způsobem. Ochrany před povinností platit místní poplatek se ovšem stěžovatelka domáhala formou žaloby proti fiktivnímu rozhodnutí správce daně o konkludentním vyměření místního poplatku ve spojení s rozhodnutím žalovaného o odvolání.

[21] Nejvyšší správní soud uzavírá, že návrh stěžovatelky ze dne 17. 12. 2010 je zcela jednoznačně žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s. V tomto směru nepanují jakékoliv pochybnosti, a proto nebyl krajský soud povinen vyzvat stěžovatelku k odstranění vad podání postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. Řízení před krajským soudem proto nebylo stiženou vadou.

[22] Tato námitka je nedůvodná.

III.B.
Správnost posouzení materiálních znaků přípisu žalovaného

[23] Dle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Rozhodnutí je definováno v § 65 odst. 1 s. ř. s. jako úkon, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti jedince.

[24] Krajský soud dotazem u správce daně ověřil, že správce daně nevyměřil stěžovatelce v průběhu roku 2010 platebním výměrem či jiným rozhodnutím místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené

Ministerstvem financí. Tato skutečnost ostatně *implicite* vyplývala i z obsahu žaloby, v níž stěžovatelka hovořila o fiktivním rozhodnutí a konkludentním vyměření poplatku. Krajský soud současně dovodil, že k vyměření poplatku konkludentním způsobem na základě § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků dojít nemohlo. Tyto závěry krajského soudu stěžovatelka žádným způsobem v kasační stížnosti nezpochybnila.

[25] Úkon stěžovatelky označený jako „odvolání“ nelze považovat za odvolání ve smyslu § 48 zákona o správě daní a poplatků, které může podat pouze příjemce rozhodnutí. Odvolání tedy musí směřovat proti nějakému rozhodnutí. Rozhodnutí (přípis) žalovaného ze dne 18. 10. 2010 nelze považovat za rozhodnutí o odvolání, nýbrž za odpověď na podání stěžovatelky označené jako odvolání.

[26] Krajský soud zcela správně uzavřel, že napadeným „rozhodnutím“, přesněji přípisem, žalovaného nebylo založeno, změněno ani zrušeno právo či povinnost stěžovatelky, nevyvolalo žádné účinky v její právní sféře. Přípis nezaložil stěžovatelce poplatkovou povinnost ani závazně neurčil, že stěžovatelce poplatková povinnost vznikla, popř. v jaké výši. Přípis proto nesplňuje materiální znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

[27] Z přípisu žalovaného plyne, že „odvolání“ stěžovatelky posoudil v souladu s jeho obsahem jako podnět na ochranu před nečinností dle § 80 správního řádu. Přípis žalovaného by bylo lze v takovém případě považovat za procesní rozhodnutí (usnesení) dle § 80 odst. 6 správního řádu, jímž sdělil stěžovatelce, že nevyhoví žádosti o provedení opatření k ochraně před nečinností správce daně. I kdyby byl žalobou napadený přípis žalovaného materiálně posouzen jako rozhodnutí dle § 80 odst. 6 správního řádu, nebylo by jej možné soudně přezkoumat. Tato rozhodnutí jsou totiž rovněž vyloučena ze soudního přezkumu (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2010, čj. 5 Ans 2/2010 – 127). V případě marného vyčerpání prostředků na ochranu proti nečinnosti se lze totiž domáhat soudní ochrany žalobou dle § 79 a násl. s. ř. s.

[28] Lze shrnout, že žalobou napadený úkon žalovaného je vyloučen ze soudního přezkumu na základě § 70 písm. a) s. ř. s., žaloba proti němu je nepřípustná podle § 68 písm. e) s. ř. s. Za těchto podmínek je třeba žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s právním posouzením krajského soudu. Skutečnost, že krajský soud chybně žalobu odmítl na základě § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, ačkoliv správně ji měl odmítnout dle písm. d) téhož ustanovení pro nepřípustnost, není důvodem pro zrušení usnesení krajského soudu (viz rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2006, čj. 1 Afs 129/2004 – 76).

[29] Tato námitka je nedůvodná.

[30] K výzvě stěžovatelky adresované zdejšímu soudu, aby stěžovatelce objasnil, kdy se má bránit proti existenci povinnosti platit místní poplatek, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Poplatková povinnost vzniká přímo na základě obecně závazné vyhlášky obce po přistoupení relevantní právní skutečnosti (zde provozování jiného technického výherního zařízení povoleného Ministerstvem financí). Má-li tedy stěžovatelka stanovení místního poplatku městem Domažlice v obecné rovině za nezákonné, či dokonce

protiústavní, je třeba iniciovat přezkum aktu, který tuto poplatkovou povinnost generálně stanoví (tj. obecně závazné vyhlášky obce). Vzhledem k normativní povaze tohoto aktu je přiměřeně redukován okruh osob aktivně legitimovaných k podání návrhu Ústavnímu soudu na jeho zrušení.

[31] Soudního přezkumu lze docílit tehdy, pokud správce daně vydá platební výměr dle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích. V rámci přezkumu platebního výměru je pak možné namítat jednak nezákonnost či protiústavnost právní úpravy ukládající povinnost platit místní poplatek, jednak nezákonnost ve vztahu ke konkrétním okolnostem individuálního případu (pochybení při výkladu právních norem, nesprávné stanovení výše poplatku apod.). V této souvislosti je třeba reagovat na výtku stěžovatelky, že v tomto případě by byla nucena jednat protiprávně, za což by jí mohla být výše dlužného poplatku zvýšena až na trojnásobek (§ 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích). Platební výměr dle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích je deklaratorním rozhodnutím, které nezakládá poplatkovou povinnost, ale toliko závazně určuje výši dlužného poplatku. Teprve na základě platebního výměru je možné vést daňovou exekuci, zanést nedoplatek do evidence daní. Skutečnost, že proti povinnosti uhradit místní poplatek se lze bránit teprve poté, co je vydán platební výměr, není v rozporu s čl. 11 nebo čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Zákon o místních poplatcích ve spojení se zákonem o správě daní a poplatků poplatníkovi zaručuje, že bude moci zpochybnit poplatkovou povinnost a dosáhnout jejího soudního přezkumu dříve, než bude zahájena daňová exekuce, tedy než bude fakticky zasaženo do majetkové podstaty poplatníka.

[32] Soulad aplikace § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích (tj. zvýšení poplatkové povinnosti až na trojnásobek) s ústavním pořádkem v situaci, kdy soudního přezkumu poplatkové povinnosti není možné dosáhnout před vydáním platebního výměru dle § 11 odst. 1 téhož zákona, je třeba posoudit až ve vyměřovacím řízení, navazujícím řízení odvolacím a konečně v řízení soudním. Povinnost zaplatit místní poplatek ve zvýšené výši nevzniká ze zákona, ale je založena až platebním výměrem, který tak má ve vztahu k této části vyměřeného místního poplatku konstitutivní charakter (shodně Kadečka, S. *Zákon o místních poplatcích a předpisy související. Komentář.* Praha: C. H. Beck, 2005, s. 109).

[33] Nelze přisvědčit argumentaci stěžovatelky, že pokud je připuštěn soudní přezkum poplatkové povinnosti vyměřené platebním výměrem (např. věc vedená u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 Afs 15/2007 – *pozn. NSS: v této věci byl soudní přezkum platebního výměru odepřen z důvodu nevyčerpání řádných opravných prostředků*), musí být připuštěn soudní přezkum i ve vztahu k poplatkové povinnosti nevyměřené. Zatímco v prvém případě jsou splněny procesní podmínky pro přezkum výše poplatkové povinnosti, neboť byla závazně určena platebním výměrem správce daně (deklaratorním rozhodnutím), který tak zasáhl do právní sféry poplatníka, ve druhém případě zde není žádný úkon správce daně, jenž by se dotkl právní sféry poplatníka, a tudíž neexistuje žádný předmět řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s.

[34] Stěžovatelka si nemůže vynutit přezkum existující, avšak nevyměřené poplatkové povinnosti tím, že se na žalovaného obrátí podáním, jež není řádným opravným prostředkem dle aplikovatelného procesního řádu. Vyřízením tohoto podání ze strany žalovaného nedošlo k zásahu do hmotných ani procesních práv či povinností stěžovatelky,

takže jeho soudní přezkum je vyloučen. Soudní ochrany veřejných subjektivních práv se lze domáhat jen procesními prostředky upravenými zákonem a za podmínek jím stanovených (§ 2 s. ř. s.).

IV.
Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Soud přitom neshledal žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu